

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/3/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5624010428
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:5624010428.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a JUDr. Štefana Tomáša prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. februára 2026 odvolanie obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/36/2024 zo dňa 7. júla 2025 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom, sp.zn. 2T/36/2024 zo dňa 7.7.2025 obžalovaného A. B., nar. XX.X.XXXX v C., trvale bytom D. XXX/XX, B. E. C., uznal vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom od 6.8.2024 a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v znení účinnom od 6.8.2024, na tom skutkovom základe, že:

dňa 22.3.2023 v čase okolo 23:00 hod. pred vchodom do bytového domu na adrese A. D. XXXX/X A. C., počas hádky s bývalou priateľkou F. G., nar. XX.X.XXXX, bytom G., H. XXX/XX, ju chytil oboma rukami za plecia a sotil, v dôsledku čoho spadla na ľavý bok, následne sa postavila a po prejdení cca 20 metrov ju na križovatke pri budove Gymnázia v C. znovu chytil oboma rukami za plecia a sotil na zem, pričom spadla na ľavý bok, čím spôsobil poškodenú ľahké zranenie podvrtnutie ľavého kolena s natiiahnutím bočného väzu s potrebnou dobou liečby a obmedzením v obvyklom spôsobe života v trvaní 5 týždňov.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti obžalovaného odsúdil podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu 1 (jeden) rok a 4 (štyri) mesiace. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. je obžalovaný povinný nahradiť škodu poškodeným F. G., nar. XX.X.XXXX v C., trvale bytom G., H. XXX/XX vo výške 912,80 Eur, Sociálnej poisťovni, pobočka Martin so sídlom Námestie SNP 4, Martin, IČO: 30 807 484 vo výške 2.964,80 Eur a Union zdravotnej poisťovni, a.s. so sídlom Karadžičova 10, Bratislava, IČO: 36 284 831, vo výške 313,63 Eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodenú F. G. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný A. B. ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní. Obžalovaný podal odvolanie proti výroku o vine, a teda tým automaticky aj proti výroku o treste a proti výroku o náhrade škody. Do termínu konania verejného zasadnutia obžalovaný zahlásené odvolanie nezdôvodnil.

Prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného písomne nevyjadril.

Verejné zasadnutie o odvolaní obžalovaného sa pred odvolacím krajským súdom konalo v neprítomnosti obžalovaného A. B. a za prítomnosti prokurátora. Senát krajského súdu rozhodol o vykonaní verejného

zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného, nakoľko na to boli splnené zákonné podmienky podľa § 293 ods. 5 Tr. por. Obžalovaný bol riadne a včas upovedomený o termíne verejného zasadnutia, upovedomenie o termíne verejného zasadnutia osobne prevzal dňa 2.2.2026, čo preukazuje doručenka na č.l. 345 spisu. Obžalovaný bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti, ako to vyplýva z obsahu upovedomenia na č.l. 346. Vykonaniu verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného nebránila žiadna zákonná preukážka (§ 293 ods. 6 Tr. por.). Obžalovaný neúčast' na verejnom zasadnutí žiadnym spôsobom neospravedlnil. Prokurátor v rámci konečného návrhu na verejnom zasadnutí navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ (obžalovaný) podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným A. B. bolo podané oprávnenou osobou, proti výrokom rozhodnutia, proti ktorým je prípustné, v zákonom stanovenej lehote a je nedôvodné.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného skutku (právne kvalifikovaného ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v ich podstate stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal v potrebnom rozsahu a zákonným spôsobom, postupoval dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam, súčasne náležite sa vysporiadajúc s obhajobou obžalovaného.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ako sa vyrovnal s podstatnou obhajobou obžalovaného A. B. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu podstatnú otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie podstatných odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu, majúcich podstatný význam z hľadiska rozhodovania o vine obžalovaného.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Skutočnosť, že obžalovaný A. B. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný A. B. počas celého trestného konania popiera spáchanie skutku, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného, a na ktoré poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba naväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný A. B. spáchal žalovaný skutok. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný spáchal žalovaný skutok a vylúčiť prijatie iného záveru.

Obžalovaný A. B. priznáva, že v dobe skutku bol s poškodenou F. G., avšak popiera, že by ju bol opakovane chytil oboma rukami za plecia a sotil, v dôsledku čoho spadla na zem a tým jej spôsobil zranenia podľa obžaloby. Okresný súd však správne na str. 8 až 10 odôvodnenia napadnutého rozsudku vyhodnotil vykonané dôkazy a na ich podklade učinil správny záver o vine obžalovaného v zmysle podanej obžaloby, náležite sa vysporiadajúc aj s jeho obhajobou. Ani krajský súd tu nemá žiadne vážnejšie pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal žalovaný skutok. Ako už bolo uvedené vyššie, ani obžalovaný nepopiera, že v dobe skutku bol s poškodenou F. G.. Obžalovaný je zo spáchania skutku primárne usvedčovaný výpoveďou svedkyne poškodenej F. G., ktorá v rámci svojich výpovedí opakovane a v podstatných bodoch zhodne popisovala správanie obžalovaného v dobe skutku a okolnosti, za akých mala utrpieť v obžalobe popísané zranenia práve konaním obžalovaného. Výpoveď svedkyne poškodenej nie je pritom jediným a osamoteným dôkazom, ktorý obžalovaného usvedčuje zo spáchania žalovaného skutku. Výpoveď svedkyne poškodenej podporuje SMS komunikácia medzi obžalovaným a poškodenou krátko po skutku, v rámci ktorej sa obžalovaný poškodenej opakovane ospravedlňoval a výslovne sa pýtal na jej nohu. Poškodená na ďalší deň navštívila svoju všeobecnú lekárku, ktorej uvádzala rovnaký mechanizmus vzniku zranenia ako v rámci vedeného trestného konania. Poškodená na ďalší deň po skutku podala na obžalovaného oznámenie na políciu ohľadne spôsobených zranení. Vykonaným dokazovaním nebol preukázaný žiaden taký motív na strane poškodenej, pre ktorý by mala nepravdivo obviniť obžalovaného zo spôsobenia zranení. Poškodená zároveň hodnoverne a logicky vysvetlila, z akého dôvodu pri prvotnom vyšetrení bezprostredne po skutku neuviedla, ako jej v skutočnosti toto zranenie vzniklo (strach poškodenej z prítomného obžalovaného, s ktorým mala opakovane negatívne skúsenosti, obžalovaný sa voči nej agresívne správal aj v dobe skutku). Verziu poškodenej ohľadne mechanizmu vzniku zranení podporil tiež znalec F. I. I., ktorý sa vyjadril, že zranenia mohli byť poškodenej spôsobené tak, ako táto vypovedá. Okresný súd v odôvodnení rozsudku tiež dospel k správne záveru, že obžalovaný mal motív ku konaniu voči poškodenej, aké sa mu obžalobou kládlo za vinu. Bezprostredne pred skutkom (fyzickým napadnutím poškodenej), mala poškodená verbálny konflikt jednak s obžalovaným, ale aj s jeho matkou, pričom poškodená dala obžalovanému aj jednu facku, obžalovaný mal na poškodenú hnev, súčasne poškodená mu adresovala výčitky. V takejto vzájomne vypätej konfliktnej situácii následne obžalovaný na poškodenú fyzicky zaútočil tak, ako sa uvádza v skutku výroku o vine rozsudku a spôsobil jej tam popísané zranenia. So spôsobeným zranením bola poškodená bezprostredne po skutku na lekárskom vyšetrení. V rámci tohto vedeného trestného konania boli zranenia poškodenej verifikované znalcom z odboru zdravotníctva F. I. I., pričom znalec sa vyjadril, že zranenia mohli byť poškodenej spôsobené tak, ako to uvádzala.

Po tom, čo okresný súd dospel k správnym skutkovým zisteniam, následne protiprávne konanie obžalovaného správne právne kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom od 6.8.2024 v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v znení účinnom od 6.8.2024, a to s odôvodnením na str. 11 napadnutého rozsudku, s ktorým sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje. S použitím § 2 ods. 1 Tr. zák. okresný súd zároveň protiprávne konanie obžalovaného správne právne kvalifikoval podľa Trestného zákona v znení účinnom od 6.8.2024 s odkazom na správne dôvody, ktoré okresný súd uvádza na str. 11 napadnutého rozsudku (Trestný zákon v znení účinnom od 6.8.2024 je pre obžalovaného priaznivejší). Obžalovaný inému (poškodenej F. G.) ublížil na zdraví a zároveň sa dopustil fyzicky na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti tým, že napadol iného (poškozenu F. G.). Miesta, kde ku spáchaniu skutku došlo, t.j. pred vchodom do bytového domu na adrese A. D. XXXX/X A. C. a na križovatke pri budove Gymnázia v C., sú miesta verejnosti prístupné. Opakované fyzické napadnutie poškodenej na týchto verejnosti prístupných miestach tým spôsobom, že obžalovaný počas hádky poškozenu chytil oboma rukami za plecia a sotil ju na zem, a to takou intenzitou, že spadla na zem a následkom pádu zavineného obžalovaným jej bolo spôsobené podvrtnutie ľavého kolena s natiahnutím bočného väzu, dosahuje povahu hrubej neslušnosti.

K právnej kvalifikácii skutku aj ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. považuje krajský súd za potrebné zvýrazniť nasledovné. Je plne na mieste a v súlade so zákonom žalovaný skutok právne kvalifikovať aj ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, pokiaľ obžalovaný poškozenu chytil oboma rukami za plecia a sotil, v dôsledku čoho spadla na zem a znovu ju chytil oboma rukami za plecia a sotil na zem, takéto konanie obžalovaného jednoznačne svedčí minimálne o jeho eventuálnom úmysle spôsobiť poškodenej ujmu na zdraví. Každá dospelá osoba s priemernými kognitívnymi schopnosťami si musí byť vedomá faktu, že zasotenie osoby slabšej telesnej konštitúcie a nižšieho veku ako je útočník, môže viesť k jej nekontrolovanému pádu na zem, pri ktorom hrozí vznik poranení rôzneho charakteru - od menej závažných až po fatálne, vrátane zranení majúcich povahu ublíženia na zdraví. Poškozenu zranenia utrpela v priamej príčinnej súvislosti so zavineným protiprávnym konaním obžalovaného. Konanie obžalovaného - sotenie poškodenej obžalovaným viedlo k bezprostrednému pádu poškodenej na zem, pri ktorom si spôsobila zranenie ľavého kolena. Zranenie, ktoré poškozenu utrpela, má povahu ublíženia na zdraví v zmysle zákonnej definície podľa § 123 ods. 2 Tr. zák. (ublížením na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodenej). Podľa záverov znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia F. I. I., u poškodenej vzhľadom na rozsah zranenia, charakter zranenia, priebeh a spôsob liečby, je adekvátna a primeraná doba liečenia a práceneschopnosti v trvaní 5 týždňov. Poškozenu bola obmedzená v obvyklom spôsobe života nutnosťou vyšetrenia, ošetrovania a opakovanými kontrolami u lekárov (traumatologická ambulancia, obvodný lekár). Poškozenu počas celej uvádzanej doby nemohla vykonávať činnosti a voľnočasové aktivity spojené s väčšou fyzickou námahou (práca okolo domu, väčšie upratovanie, dvíhanie a prenášanie ťažších predmetov, behanie, skákanie, loptové hry). Zraneniam poškodenej zodpovedá primeraná doba jej práceneschopnosti 5 týždňov.

Pokiaľ ide o uloženie trestu obžalovanému, odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie. V odôvodnení rozsudku poukázal na konkrétne dôkazy vykonané ohľadne rozhodnutia o uložení trestu obžalovanému, ako aj na konkrétne skutočnosti z týchto dôkazov vyplývajúce. Následne trest ukladal správne v kontexte zásad ukladania trestov podľa § 34 Tr. zák., osobitne s prihliadnutím na § 34 ods. 4 Tr. zák., ako aj v kontexte účelu trestu, generálnej a individuálnej prevencie. U obžalovaného správne nebola zistená žiadna poľahčujúca (a to ani vedenie riadneho života pred spáchaním skutku vzhľadom na jeho priestupkovú minulosť) a správne bola zistená jedna priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. (obžalovaný spáchal dva trestné činy). Nakoľko obžalovanému sa trest ukladá za viac trestných činov (dva trestné činy), okresný súd správne obžalovanému trest ukladal ako úhrnný podľa podmienok uvedených v ustanovení § 41 ods. 1 Tr. zák., a to podľa trestnej sadzby trestu odňatia slobody v prípade prísnejšie trestného prečinu (trestného činu). Pokiaľ ide o druh trestu ukladaného obžalovanému (trest odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu), takýto druh trestu je u obžalovaného opodstatnený zohľadniac opakované protiprávne konanie obžalovaného voči poškodenej F. G., s ktorou majú negatívne vzťahy. Pred spáchaním tohto skutku sa obžalovaný voči poškodenej dopustil aj priestupku, pričom krajský súd zobral do úvahy povahu a charakter tohto

priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Aby sa obžalovaný do budúca vyvaroval ďalšieho protiprávneho konania voči poškodenej, s ktorou majú negatívne vzťahy, je potrebné na jeho osobu vplývať uložením trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu (t.j. hrozbou výkonu trestu odňatia slobody v prípade nevedenia riadneho života počas skúšobnej doby). Okresný súd obžalovanému správne trest ukladal na dolnej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody, nakoľko sa jedná o doposiaľ netrestanú osobu a v prípade žalovaného skutku sa jednalo o jednorazové protiprávne konanie obžalovaného. Určenie skúšobnej doby podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom určenej dĺžky skúšobnej doby je dôvodným vzhľadom k tomu, že v danom prípade sa jedná o prvé odsúdenie obžalovaného za spáchanie trestného činu a pred spáchaním tohto trestného činu obžalovaný spáchal jeden priestupok voči poškodenej. Takto okresným súdom uložený trest obžalovanému aj krajský súd považuje za trest zákonný a spravodlivý, uložený v súlade so zásadami pre ukladanie trestov, ktorý povedie k naplneniu tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie, správne uložený aj z pohľadu naplnenia účelu trestu u obžalovaného a ktorý je zároveň objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti.

Ani podľa názoru krajského súdu v tomto prípade nie sú splnené zákonné podmienky na postup podľa § 10 ods. 2 Tr. zák., t.j. uplatnenie princípu ultima ratio pri spáchaní prečinov obžalovaným. Podľa tohto zákonného ustanovenia nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Podľa názoru krajského súdu nepatrnosť obžalovaným spáchaných prečinov nie je nepatrná. Obžalovaný konal úmyselne, spáchal dva trestné činy, jednalo sa o opakovaný fyzický útok na osobu poškodenej, ktorým jej spôsobil následok – zranenie s potrebnou dobou liečby a obmedzenia v obvyklom spôsobe života v trvaní 5 týždňov, obžalovaný nemal zábrany takto opakovane fyzicky zaútočiť na osobu ženského pohlavia, fyzicky slabšiu, a nemal zábrany takto opakovane konať na miestach verejnosti prístupných.

Okresný súd správne obžalovanému postupom podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil povinnosť nahradiť škodu poškodeným F. G., Sociálnej poisťovni a Union zdravotnej poisťovni, s poukazom na správne dôvody uvedené na str. 12 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Menovaní poškodení si náhradu škody uplatnili riadne a včas, ich uplatnené nároky sú riadne preukázané a jedná sa o škodu spôsobenú trestným činom obžalovaného. Zároveň poškodená F. G. bola správne podľa § 288 ods. 2 Tr. por. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaná na civilný proces (pokiaľ ide o ňou uplatnený nárok na náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti), a to z dôvodov uvedených na str. 12 odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Senát rozhodol pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.